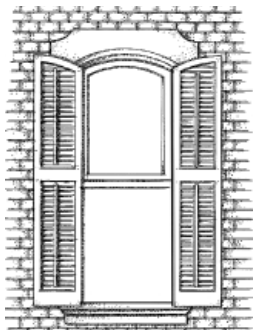

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
III/2012**

III tromesečje

JUŽNOAFRIČKA INDIJSKO - OKEANSKA DIVIZIJA

Vaši darovi na delu

Ostvaruje se! Nova knjižara na adventističkom univerzitetu u Zambiji (danas je to Univerzitet »Rusangu«) uskoro će postati realnost, zahvaljujući vašim darovima trinaeste Subote od pre tri godine. Univerzitet koji je osnovan 2002. godine ima 2800 studenata upisanih na redovnu i vanrednu nastavu. Mnogi od njih su vladini službenici koji žele da usavrše svoje obrazovanje.

Dragi vođo Subotne škole,

U ovom tromesečju u centru pažnje je Južnoafrička indijsko – okeanska divizija (JAIOD). U ovoj diviziji živi više od 164 miliona ljudi, od kojih skoro 2,6 miliona čine vernici Adventističke crkve. Jedna od približno 63 osobe je adventista.

Izazovi

Tri zemlje koje su u centru pažnje ovog tromesečja reprezentuju široki spektar izazova sa kojima se suočava Južnoafrička indijsko – okeanska divizija.

Madagaskar je ostrvska zemlja koja leži na istočnoj obali afričkog kontinenta. Ima populaciju od nekih 20 miliona stanovnika i 127 050 vernika Adventističke crkve, odnosno jednog adventistu na 157 ljudi. Crkva rukovodi školama, medicinskim ustanovama,

domovima za napuštenu decu i drugim programima. Skoro polovina stanovnika Madagaskara je hrišćanske veroispovesti, a podjednak broj ljudi su sledbenici tradicionalnih malagaških verovanja koja podrazumevaju slavljenje mrtvih predaka. Čvrste porodične veze otežavaju bilo kakve promene u ovoj kulturi.

Namibija je retko naseljena zemlja koja leži duž jugozapadne obale Afrike. Jedna od svakih 120 osoba je adventistički vernik. Osamdeset pet procenata stanovnika su Afrikanci tamne boje kože. Dok veći deo stanovništva sledi hrišćanska učenja, značajan broj plemena nastavlja da sledi svoja tradicionalna verovanja. Jedno od takvih je pleme Himba kome je namenjen deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja.

Južnoafrička Republika (JAR) se prostire na najjužnijem delu kontinenta, i predstavlja najrazvijeniju zemlju Afrike. Crno stanovništvo čini $\frac{3}{4}$ ukupnog broja stanovnika, dok belci, azijati (pretežno Indijci) i ostali čine $\frac{1}{4}$ stanovništva. Engleski i afrikans su najrasprostranjeniji jezici, ali značajan procenat ljudi govori nekim od 11 afričkih dijalekata. Iako je Južnoafrička Republika hrišćanska zemlja, samo jedan od 513 ljudi je vernik Adventističke crkve.

Projekti

Darovi trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiće da se opreme:

- MP3 plejeri sa snimljenim biblijskim pričama za Himba i Herero narode na severu Namibije.
- Blok sa učionicama u adventističkoj školi »Riversajd« u Kejptaunu, u Južnoafričkoj Republici.
- Višenamenska zgrada na adventističkom univerzitetu »Ciršer« na Madagaskaru.
- Dom za žensku decu bez roditeljskog staranja u Antananarivu, glavnom gradu Madagaskara.
- Blok sa učionicama za školu na severozapadu Madagaskara.
- Dečiji projekat: Dečiji centar za bogoslužjenje u Ingavumi, u Južnoafričkoj Republici.

7. jul 2012.

Madagaskar

Pet sedmica koje su promenile moj život

Proverio sam svoje poštansko sanduče očekujući pismo u vezi sa jednim programom za stažiranje na koji sam se prijavio. Međutim, pismo nije stizalo i moja zabrinutost je rasla.

Ja sam student poljoprivrede na Madagaskaru. Moj smer zahteva stažiranje koje studentima omogućava praktično osposobljavanje za rad i sticanje iskustva na farmi. Morao sam da odradim staž od pet sedmica. Međutim, nijedna ustanova na kojoj sam konkurisao nije me prihvatila kao stažistu, a nisam mogao da završim svoje studije bez toga.

Zato sam se javio svom rođaku sa adventističkog univerziteta »Ciršer« u centralnom Madagaskaru. Pitao sam ga da li njegova škola ima farmu i on mi je odgovorio da ima. Požurivao me je da se javim upravniku farme. Prvi put posle nekoliko sedmica osetio sam nadu.

Znao sam da su adventisti prilično strogi kada je reč o religioznim pitanjima, kao što je držanje Subote ili nejeđenje svinjskog mesa. Počeo sam da osećam nervozu pri pomisli na tu školu, ali pošto sam bio primljen, znao sam da ću morati da idem. Tako sam otišao na »Ciršer« obećavši roditeljima da neću postati adventista.

Novi način života

Stigao sam na udaljeni kampus univerziteta i razgledao okolinu. Izgledalo je sasvim normalno. Studenti su bili druželjubivi, a rođak mi je ponudio smeštaj u svojoj kući. Sledećeg dana počeo sam da radim na farmi. Svakodnevno smo naporno radili po ceo dan. Međutim, u petak popodne upravnik farme mi je rekao da idem kući i priprelim se za Subotu. Te večeri se porodica mog rođaka okupila da bi pevali i molili se zajedno pre nego što pođu na bogosluženje. Objasnili su mi da Subota počinje u petak sa zalaskom sunca. Dve sedmice su prošle, a ja sam uživao stičući nova radna iskustva. Na svoje veliko iznenađenje, primetio sam da se unapred radujem dolasku Subote, ne samo zato što je bio neradni dan, već i zbog bogosluženja.

Izgrađivanje čvrste odbrane

Majka me je zvala i ubeđivala da ostanem dosledan porodičnoj religiji opominjući me da ne postanem adventista, ali ja nisam mogao da se izborim sa svojom radoznalošću. Svakog dana sam imao sve više pitanja o tome šta adventisti veruju i po čemu se to razlikuje od verovanja moje porodice. Postavljao sam raznorazna pitanja i uživao u diskusijama o Bibliji sa porodicom mog rođaka. Proučavao sam pouku Subotne škole da bih imao čvrste argumente za raspravu o religiji. Želeo sam da nađem pukotine u učenju Adventističke crkve.

Jednog dana sam u kući svog rođaka video knjigu pod naslovom *Patrijarsi i proroci*. Počeo sam da je čitam i nisam mogao da je ostavim. U toj knjizi sve je bilo potkrepljeno biblijskim stihovima. Čitao sam i druge knjige koje sam našao u kući svog rođaka. Skoro uopšte nisam spavao. Kada je isteklo pet sedmica mog stažiranja, bio sam tužan što odlazim. Tako mnogo sam naučio. Došao sam da učim o poljoprivredi, a uz to sam stekao i duhovno obrazovanje, što nisam očekivao.

Poneti veru natrag u svoj dom

Došavši kući, vratio sam se svom prenatalnom rasporedu, ali nedostajala mi je duhovna atmosfera »Ciršera«. Pročitao sam knjigu o važnosti Subote koju mi je rođak dao, i odlučio da slavim Boga sedmog dana. Saopštio sam svom profesoru da neću pohađati nastavu subotom. Upozorio me je da će moj uspeh biti ugrožen. Ali, dan nakon što sam prvi put propustio časove subotom, profesor mi je doneo snimak svojih predavanja.

Proučavao sam istoriju hrišćanstva i Subote, i odlučio da se krstim u adventističkoj crkvi. Bio sam toliko uzbuđen što sam pronašao istinu. Pričao sam o tome svojoj majci, mlađem bratu i sestri. Majka je rekla da nikad neće svetkovati Subotu, ali ja sam se setio kako se moj tvrdoglavi um promenio za samo pet sedmica. Rekao sam joj da će možda biti iznenađena šta Bog sve može da učini. Ocu šaljem poruke o tome šta učim. Delim svoje verovanje u školi sa svima koji žele da slušaju. Neki mi okreću leđa i odlaze od mene, ali ja nastavljam da svedočim. Jedan student je kršten, a još dvoje je počelo da dolazi u crkvu nakon što sam im govorio o svojim verovanjima. Nastavljam da učim i napredujem svakog dana. Zahvalan sam za postojanje

adventističkog univerziteta »Ciršer«, škole koja izgrađuje veru. Deo darova ovog tromesečja trinaeste Subote pomoći će da se izgradi toliko potrebni studentski centar u kampusu ove škole. Vaš dar će doprineti da škola bude potpuno akreditovana. Jednog dana, uskoro, želeo bih da tamo studiram teologiju. Konačno, zar to nije mesto na kome je Bog zasadio prvo seme vere u mom životu.

Dodatne informacije

- Madagaskar leži na istočnoj obali južne Afrike. To je četvrto po veličini ostrvo na svetu. Osamdeset procenata biljnog i životinjskog sveta koji tu živi ne može se naći nigde drugde na svetu.
- Stanovništvo Madagaskara mahom potiče iz Indonezije i istočne Afrike. Kasnije su došli Indusi i Arapi. Najraniji doseljenici doneli su sa sobom i svoju kulturu i verovanje u pretke.
- Na ostrvu danas živi nekih 20 miliona ljudi, a jedan na svakih 170 je adventista.

14. jul 2012.

Madagaskar

Sledbenik protiv svoje volje

David je posmatrao plakat koji je najavljiavao evanđeoske susrete. Njegov pogled privukla je adresa na dnu plakata. Lice mu se zajapurilo, a pesnice na rukama stegle. Da li je to štamparska greška, ili su to njegovi roditelji dozvolili da se evanđeoski sastanak održi u njihovom domu? Zgužvao je plakat, pocepao ga i otišao. Niko ga neće primorati da prisustvuje takvim sastancima u svom sopstvenom domu.

Sledbenik protiv svoje volje

David i njegova porodica nisu bili religiozni. Iako mu je bilo tek 12 godina, David je već pušio i pio. Poslednja stvar koju je želeo bila

je da bude primoran da prisustvuje religijskom sastanku. Ostao je te večeri napolju sve dok se nije uverio da je sastanak završen, a onda se ušunjao u kuću. Majka ga je videla i popreko pogledala. »Nije trebalo da uništiš plakat i propustiš sastanak«, rekla je.

»To je bila moja odluka« – odgovorio je pokušavajući da nametne svoj autoritet. Počeli su da se prepiru i David je ubrzo shvatio da će morati da prisustvuje sledećem sastanku.

Sledeće večeri pokunjeno je stajao u uglu dnevne sobe, dok je majka dočekivala komšije na vratima. Iznenadio se kad je video da je došlo i nekoliko mladih. Izgledalo je da su srećni što su tu. Nevoljno je pošao sa njima u drugu prostoriju u kojoj su mladi imali svoj poseban sastanak. Vođa sastanka je pripremio muziku i aktivnosti koje bi mogle da im se svide. Nedugo zatim, David je zaboravio na svoj otpor, opustio se i uživao u programu. »Bilo je zanimljivo«, rekao je kasnije svojoj majci. Do kraja sedmice David je dobrovoljno dolazio na sastanke za mlade.

Učenje za vođu

Posle završetka ovih kućnih okupljanja grupa se preselila u adventističku crkvu i nastavila sa evanđeoskim sastancima. I David je dolazio. Kada je govornik pozvao prisutne da slede Isusov primer i da se krste, osetio je potrebu da se odazove. Njegov rođak i on počeli su da pohađaju biblijske časove u okviru pripreme za krštenje. Dok je njegova ljubav prema Bogu rasla, polako je ostavljao svoje ružne navike – pušenje i piće.

Ostali članovi porodice nisu se pridružili Davidu u njegovoj odluci da u potpunosti sledi Boga, ali pridružio mu se rođak sa kojim je ranije pio i pušio i delio nestašluke.

David je počeo da govori o svojim verskim ubeđenjima porodici, drugarima u školi, pa čak i na ulici. Ljudi su mu dali nadimak Pastor. Kada je crkva zakazala novu seriju predavanja, David i njegov rođak zatražili su da se predevanđeoski sastanci održe u Davidovom domu. Ovog puta, umesto da se opire i izbegava sastanke, David ih je vodio. Njegova majka im je prisustvovala i slušala kako on govori o svojoj veri. Ubrzo je predala svoj život Bogu.

Naredne godine David je ponovo držao predavanja u svom domu. Tada su tri njegova rođaka predala svoj život u Božje ruke.

David je osetio Božji poziv da postane pastor. Želeo je da posle srednje škole upiše teologiju na adventističkom univerzitetu »Ciršer«. Međutim, nije imao novca da plati školarinu.

Staviti Boga na probu

»Veruj da će ti Bog omogućiti da platiš« – rekao mu je rođak sa punim poverenjem. Tako se David upisao u školu, a da nije ni znao kako će platiti svoje račune. Zadivljeno je posmatrao kako Bog pokreće ljude da mu pomognu u tome. Iako se borio sa finansijskim problemima, Bog mu je pomogao da školarina bude plaćena. Na drugoj godini studija David je počeo da služi kao pastor u maloj crkvi u obližnjem selu. Subotom, nakon službe u crkvi, posećuje ljude od vrata do vrata i govori im o Božjoj ljubavi.

Jedna žena iz njegove male crkve organizovala je seriju evanđeoskih predavanja na kojima je David govorio. Mnogi ljudi su došli i prihvatili Isusa za svog Gospoda. Jedna od njih bila je tinejdžerka čijim roditeljima se nije svidela njena odluka.

Na njenom krštenju roditelji su otvoreno pokazali svoje negodovanje, ali ona je ostala čvrsta i sada je jedan od najaktivnijih vernika u crkvi. David nastavlja da govori o Isusu gde god ga pozovu. Mnogi ljudi su izrazili želju da predaju svoj život Hristu i da budu kršteni. »Bog je potvrdio moj poziv da postanem pastor«, kaže David, »a adventistički univerzitet 'Ciršer' mi je pomogao i omogućio da se bavim ovim poslom poklonivši mi kvalitetno obrazovanje.«

Poziv

Adventistički univerzitet »Ciršer« brzo raste i napreduje. Sa rastom dolaze i izazovi. Školi je neophodna višenamenska hala u kojoj će se nalaziti učionice, kancelarije i kompjuterska radionica kako bi se ispunili svi zahtevi da škola dobije nacionalnu akreditaciju. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja doprineće da se dovrši i opremi ova zgrada, koja će omogućiti da univerzitet nastavi da raste i služi potrebama ljudi na Madagaskaru i u celoj regiji Indijskog okeana. Hvala vam što ćete nas podržati 29. septembra.

Dodatne informacije

- Na Madagaskaru živi 20 miliona ljudi, a nekih 127 052 su adventisti. (To je jedan vernik Adventističke crkve na svakih 157 ljudi.) Oni služe Bogu u više od 650 crkava.
- Crkva na tom ostrvu poseduje mnoge škole i jedan univerzitet. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi blok učionica u adventističkoj školi »Mahajanga« u istočnom delu Madagaskara i omogućiće da se obezbedi višenamenska zgrada na adventističkom univerzitetu »Ciršer«.

21. jul 2012.

Madagaskar

Optužen i prezren

Nisam znao mnogo o adventistima, ali bio sam siguran da su pomalo ludi. Ipak, kada sam čuo da kampus adventističkog univerziteta »Ciršer« u blizini mog sela traži radnike, prijavio sam se za posao. Primili su me i počeo sam da radim u školi. A onda sam čuo da adventisti planiraju da održe seriju evanđeoskih sastanaka u mom selu. Želeo sam da saznam šta ovi ljudi veruju tako da sam išao na sastanke.

Istina ili jeres?

Kada je govornik pomenuo krštenje i objasnio da je to javna manifestacija odluke jednog hrišćanina da sledi Isusa, došlo je do debate među slušaocima. »Zar nije dovoljno biti kršten kao beba?« – pitao sam. Ali kada sam proučio biblijske tekstove koje mi je govornik dao i proverio značenje nekih izraza u rečniku, shvatio sam da Biblija govori o krštenju uronjavanjem kao o znaku da je neka osoba Hristov sledbenik.

Složio sam se sa idejom o krštenju, ali kada je govornik počeo da priča o Suboti, bio sam uveren da greši. Sedmica počinje

ponedeljkom – mislio sam. Zato je sedmi dan nedelja, a ne Subota. Onda sam ponovo pogledao u Bibliju i u rečnik i shvatio da su reči za Subotu i Šabat na mom jeziku vrlo slične. Morao sam nevoljno da priznam da adventisti podučavaju biblijske istine. Shvatio sam da moja crkva ne govori potpunu istinu.

Kada sam rekao supruzi da treba da postanem adventista, njen odgovor je bio prilično oštar. »Da li si poludeo?« – pitala me je. »Mislila sam da ne voliš adventiste. Šta fali crkvi u koju ideš sve ove godine?« Moja braća i roditelji nisu mogli da shvate zašto sam počeo da odlazim u crkvu koju uopšte nisam voleo!

Stajati za istinu

Počeo sam da posećujem malu adventističku crkvu u susednom selu. Moja žena se naljutila kada sam odbio da jedem obrok u kome je bilo svinjsko meso. Otac nije mogao da shvati zašto dajem 10% svoje zarade crkvi, kada jedva uspevam da prehranim porodicu. Bilo je teško, ali sam odlučio da čvrsto stojim za ono što kaže Biblija i verovao sam da će Bog da me blagoslovi.

Nije bilo lako i ponekad sam se osećao vrlo usamljeno. U mojoj kulturi porodica zauzima veoma značajno mesto. Dok sam uživao u ljubavi i zajedništvu crkvene porodice, moja rodbina je ustala protiv mene. Ipak, nastavio sam da proučavam Bibliju, čak i kada mi je supruga rekla da ću od tolikog čitanja poludeti. Bilo je teško održati se, posebno kada se posao na univerzitetu završio.

Veliko iznenađenje

Ali onda su stvari počele polako da se menjaju. Zaposlio sam se u udaljenom gradu i odvojio od svojih ukućana na šest meseci. Kada sam se vratio, supruga me je dočekala sa veću da se priprema za krštenje. Saznao sam da je za vreme mog odsustva počela da proučava Bibliju sa nekim sa univerziteta. Bila je krštena narednog dana. Kakvo predivno iznenađenje!

I moja majka se zainteresovala za veru pa sam počeo da proučavam Bibliju sa njom. Kada su me braća optužila da sam izneverio dugogodišnja porodična verovanja, otac im je rekao da me puste da verujem u šta god hoću i da se ophode prema meni sa poštovanjem.

Bio sam srećan kad sam se zaposlio kao obezbeđenje na adventističkom univerzitetu, jer je to značilo da ću imati siguran posao blizu svog doma.

Optužen

A onda, jedne noći, dok sam bio na dužnosti, neki lopovi su ušli na kampus i držali me na nišanu dok su primoravali blagajnika da im da novac. Pobjegli su sa kampusa kada je stigla policija. Bio sam šokiran kada su me uhapsili za saučesništvo sa kriminalcima. Proveo sam više od godinu dana u zatvoru čekajući suđenje. Za to vreme moja braća su uporno tvrdila da mi se sve to dešava zato što sam postao adventista. Moja žena i deca su se borili sami, bez ikakve pomoći moje braće. Ali ostali su čvrsti. Obe moje ćerke su se u međuvremenu krstile.

Na kraju su krivci uhvaćeni, a ja sam bio oslobođen i pušten iz zatvora. Univerzitet mi je ponudio novi posao. To što sam postao adventista nije učinilo moj život lakšim, ali uvek вреди slediti Božju istinu. Nikad se nisam pokajao zbog svoje odluke. Molim se da svi članovi moje porodice jednog dana osete toplinu Božje ljubavi koju ja danas osećam.

Škola koja raste

Adventistički univerzitet »Ciršer« nastavlja da raste i obučava mlade ljude za službu. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja upotrebiće se za izgradnju toliko potrebne višenamenske zgrade na kampusu koja će omogućiti da univerzitet dobije nacionalnu akreditaciju. Hvala vam što pomažete rast adventističkog univerziteta na Madagaskaru.

Dodatne informacije

- Adventistički univerzitet »Ciršer« predstavlja jedan od tri specijalna projekta na Madagaskaru koji će dobiti sredstva prikupljena u ovom tromesečju.
- Adventističkoj srednjoj školi na severozapadu Madagaskara potreban je novi blok učionica zbog sve većeg broja učenika. Mnoga od ove dece ne potiču iz hrišćanskih domova.

- Hiljade siročadi i dece u očajnim uslovima živi u glavnom gradu Madagaskara. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja upotrebiće se za izgradnju sirotišta koje će najugroženijoj deci pružiti dom i obrazovanje.

28. jul 2012.

Madagaskar

Nevernik

Moj otac je duboko religiozan čovek. Podigao je moju braću i mene učeći nas da su hrišćani nevernici i da je najbolje da ih izbegavamo. Govorio nam je da nikada ne smemo da taknemo njihovu svetu knjigu, Bibliju, a još manje da je čitamo.

Kada sam završio osnovnu školu, otac nije uspeo da u našoj okolini pronade odgovarajuću srednju školu koju bih upisao. Jedina škola koja je bila dostupna bila je adventistička škola sa celokupnim boravkom i smeštajem u susednom gradu. Škola je imala odličnu reputaciju, tako da je otac nevoljno dozvolio da se tamo upišem. Ali, upozorio me je: »Ako budu pričali o svom Bogu, ne slušaj ih«. Klimnuo sam glavom i obećao da ću ignorisati svakog ko pokuša da razgovara sa mnom o Bogu ili Bibliji.

Radoznalost vodi do vere

Radio sam vredno da bih obradovao svoju porodicu dobrim ocenama. Ubrzo sam shvatio da Biblija zauzima centralno mesto u životu škole. Nisam mogao da ne slušam o Bogu ili Bibliji. Časovi su svakog dana počinjali jutarnjim bogoslužjenjem i biblijskim stihovima. Poznavanje Biblije bilo je predmet koji se tražio od svih studenata, a to je značilo da moram koristiti Bibliju. Nevoljno sam pristao na čitanje zabranjene knjige.

Učitelji su bili drugačiji od svih kod kojih sam do tada učio. Bili su ljubazni i brinuli se za moje napredovanje u školi. Učenici su takođe bili drugačiji. *Kako ovi ljudi sa tako dubokom verom mogu*

biti nevernici? – pitao sam se. I kako Biblija može da bude toliko loša ako ovi ljudi žive po njenim principima?

Počeo sam pažljivije da slušam o Bibliji na časovima i jutarnjim bogoslužjenjima. Slušao sam svog biblijskog učitelja i kolege studente. Bio sam iznenađen kada sam shvatio da ono o čemu su govorili ima smisla. Jednog dana počeo sam nasumice, samostalno, da čitam Bibliju. Što sam više čitao, više sam želeo da saznam. Postavljao sam pitanja i tražio biblijske časove.

Vera na probi

Znao sam da će se otac ljutiti ako sazna za moje sve veće interesovanje za Isusa. Zato o tome ništa nisam govorio svojoj porodici. Ali kada sam odlučio da se krstim, znao sam da je došlo vreme da to kažem svojim roditeljima. Plašio sam se da kažem ocu, pa sam rekao majci. Znao sam da će me ona razumeti. I bilo je tako.

Kada sam se vratio kući za vreme školskog raspusta, roditelji nisu rekli ni reč o mojoj novoj veri. Znao sam da otac očekuje od mene da radim u polju dok sam kod kuće. Vredno sam radio svakog dana, a u petak sam se trudio dvostruko više da ne bih morao da radim u Subotu. A onda sam, u Subotu ujutru, otišao u adventističku crkvu u mom gradu.

Otac nije ni znao da nisam radio u Subotu, ali kada mu je neko rekao da sam išao u crkvu, narednog petka je udvostručio posao očekujući da ću ostati da radim i u Subotu. Bilo je nemoguće završiti sav taj posao pre početka Subote.

U Subotu ujutru otac me je pozvao da radim u polju. Ponizno sam mu objasnio da ću raditi duplo duže u nedelju, ali da želim da služim Bogu u Subotu. Sa puno poštovanja prema njemu, objasnio sam mu Božju zapovest da se Subota drži svetom.

Otac nije želeo teološku diskusiju, želeo je potpunu poslušnost. »Ako me ne poslušáš i odeš u crkvu, onda neka ti adventisti budu roditelji. Neka ti oni plaćaju hranu i školarinu!«

Znam da je mom ocu bilo teško da me se odrekne, jer sam bio njegov miljenik.

Izabrati poslušnost

»Uvek sam te poštovao i bio ti poslušan« – rekao sam. »Ali tražim mudrost, a Bog je mudar. Želim Bogu da budem poslušan. Pusti me da mu služim kao što je rekao, i ja ću vredno raditi i biti tvoj sin.« Ali moj

otac je odbio. Nakon bogoslužjenja, vratio sam se kući i pokupio svoje stvari, otišao u adventističku školu i rekao direktoru šta se dogodilo. Škola mi je pomogla oko hrane i smeštaja tako da sam nastavio školovanje. I dalje volim svoju porodicu, ali Bog je sada moj otac i moja crkvena porodica se brine o meni. Ne kajem se zbog svoje odluke.

Zahvalan sam Bogu što sam u adventističkoj školi po prvi put naučio da volim i sledim Boga. Škola je preopterećena i potrebno joj je proširenje kako bi mogla da primi još mnoge studente.

Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja ići će na izgradnju novog bloka učionica u mojoj školi da bi još mnogi učenici, poput mene, mogli da studiraju i uče o Bogu. Hvala vam na podršci koju nam pružate kroz sedmične misionске darove i velikodušne darove trinaeste Subote.

Dodatne informacije

- Adventistička škola »Mahajanga« nalazi se na severozapadu Madagaskara.
- Svake godine krštava se oko 80 studenata kao rezultat školskih evanđeoskih napora na kampusu. Trećina njih potiče iz nehrišćanskih domova.
- Škola je postala preopterećena jer se njena reputacija, zahvaljujući odličnom kvalitetu obrazovanja koji pruža, širi po celoj regiji i dalje. Deo darova trinaeste Subote omogućiće da se obezbedi novi blok učionica u kojima će mladi ljudi sticati obrazovanje i spoznaju o živom Bogu.

4. avgust 2012.

Namibija

Među Himba narodom

Mladi adventistički par, Pem i Gideon Pitersen, došli su 1995. godine u severnu Namibiju da bi radili među Himba narodom.

U malom gradu Opuvo i njegovoj okolini pronašli su nekoliko adventista koji su tu živeli, od kojih je jedan bio Himba nacionalnosti.

Učiti da se voli

Pitersenovi su pozvali Himba mladića po imenu Kapitango da im bude prevodilac. Gideon je radio sa Kapitangom učeći jezik. Zajedno su podučavali Himba porodice osnovnim Božjim principima. Međutim, ljudi nisu mogli da shvate šta im to Pitersen govori. On je ipak nastavio da se trudi. Kao rezultat tog rada, Kapitango je, sa još dvoje ljudi, prihvatio Boga i bio kršten.

Pitersenovi su na sve moguće načine pokušavali da pomognu ovim ljudima da shvate biblijske istine. Međutim, paneli sa slikama nisu donosili željene rezultate, jer ljudi nisu bili naviknuti na vizuelno učenje. Pokušali su sa programom opismenjavanja, ali su shvatili da im časovi čitanja i pisanja neće pomoći da ovim ljudima približe Hrista.

Molili su se za mudrost da Božjom ljubavlju dosegnu svoje Himba prijatelje. Provodili su dosta vremena među Himbama radeći sa njima, slušajući njihove razgovore, osluškujući šta im je značajno i u šta veruju. Ali, i pored svega toga, izgledalo je kao da ne mogu da dopru do njih.

Pronalaženje odgovora na festivalu

Pitersenovi su nastavili da posmatraju, osluškuju i traže odgovore koji bi mogli da otključaju umove ovih ljudi. Dok je Gideon posmatrao dugački festival koji je obuhvatao igru, pripovedanje, pevanje i recitovanje, shvatio je da oni imaju nekoliko različitih stilova komunikacije. Počeo je da shvata na koji način oni izražavaju svoj pogled na svet. Proučavajući muziku nepismenih naroda, Pitersenovi su shvatili da oni imaju neku vrstu usmene kulture. Oni svoja verovanja, istoriju i vrednosti prenose budućim generacijama usmenim putem. Ali njihova kultura je jedinstvena i tipična za njih. Njima je bilo potrebno da čuju poruku jevanđelja na jeziku koji koristi njihovu jedinstvenu kulturnu tradiciju – epsku poeziju, pevanje i određene tehnike pripovedanja. Zato su Pitersenovi počeli da snimaju i proučavaju priče Himba naroda kako bi mogli na sličan način da im predstavljaju biblijske priče. Počeli su da prepričavaju

biblijske priče na način koji su Himbe mogle da razumeju. Shvatili su da moraju da im objasne i najpoznatije pojmove i priče iz Biblije. Oni nisu znali za postojanje anđela. Piterisenovi su im objasnili da su anđeli zapravo prenosioci poruka – glasnici koje je Bog poslao. U njihovoj kulturi ne postoji adekvatan izraz za greh tako da su to morali da im objasne u terminima koje su mogli da razumeju.

Snimili su prvu kasetu sa biblijskim pričama i dali kasetofon seoskom poglavici. On je uživao slušajući ih – sve dok se baterije nisu istrošile. Žena koja je čula snimljene priče molila je Piterisenove da je povedu sa sobom samo da bi mogla da sluša kasetu. Mladom paru je postalo jasno da su konačno pronašli način da objave Boga Himba narodu!

Zamolili su jednog protestantskog pastora Himba nacionalnosti da snimi sve biblijske priče za ovaj projekat. On je mogao, tamo gde je to prikladno, da ubaci pevanje i recitovanje kako bi dotakao srca Himba naroda.

Nabavili su solarne MP3 plejere, na engleskom poznate kao »God – pod«, koji omogućavaju slušanje Božjih poruka uvek kad na nebu sija sunce. Plejeri na solarni pogon skoro su neuništivi i nisu im potrebne baterije. Njihova jednostavna izrada, dizajn i način upotrebe dopušta višegodišnje korišćenje u posebnim okolnostima koje vladaju u namibijskoj pustinji.

Rad i pripremanje drugih za službu

Dok pripremaju priče i pouke za snimanje na mp3 plejer, Piterisenovi istovremeno obučavaju lokalne ljude da preuzmu njihov posao. »Želimo da radimo i da prenesemo deo odgovornosti na druge« – kažu oni. Zatražili su da crkvene vođe u Namibiji ovlaste Kapitanga, njihovog mladog prevodioca, da studira teologiju. On će uskoro završiti svoje školovanje. Dok studira, on piše priče za mp3 projekat. Piterisenovi sada traže i druge ljude koji će nastaviti snimanje priča i rad među Himbama.

MP3 projekat je zvanično otpočeo u maju 2011. godine. Već desetine plejera podeljene su seoskim starešinama. Svako u selu može da sluša snimljene priče dok se odmara tokom najtoplijeg dela dana, ili noću oko vatre. Međutim, potrebne su još stotine plejera da bi se Božjom porukom dosegli ljudi iz različitih sela i naselja.

Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da se razvije projekat Piteresenovih među Himba populacijom. Naši darovi omogućiće dalje snimanje i nabavku mp3 plejera za hiljade Himba koji još nisu čuli da im se Bog obraća njihovim jezikom. Hvala vam što ćete trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći da Isus dođe do Himba naroda. Pem i Gideon Piteresen su misionari koji služe u Adventističkoj graničnoj misiji.

Dodatne informacije

- Namibija se nalazi na jugozapadnoj obali Afrike. Naziv zemlje potiče od pustinje Namib koja se prostire duž cele namibijske obale. Ona se smatra najstarijom pustinjom na Zemlji i u njoj se nalaze najviše peščane dine na svetu.
- Namibija ima 2,1 milion stanovnika. Ona je druga najređe naseljena zemlja na svetu. Većina ljudi koji u njoj žive potomci su afričkih nomada koji su pratili kišu i tražili pašnjake za svoju stoku. Ovi ljudi su naučili da žive u vrlo teškim klimatskim uslovima i teškim materijalnim okolnostima.

11. avgust 2012.

Namibija

Neka Himbe čuju

U Himba kulturi, priče su osnovni metod poučavanja. Šta god seoske starešine žele da prenesu ljudima, oni im to iznesu u formi priče. Himba narod živi na severu Namibije. Većina ljudi još uvek živi u porodičnom krugu, u tradicionalnim kolibama okruženim bodljikavim rastinjem koje ih štiti od divljih životinja. Oni nemaju

struju, ni tekuću vodu i zadovoljni su svojim načinom života. Žive na mleku i mesu svojih životinja, kukuruzu i povrću koje uzgajaju u svojim porodičnim baštama.

Samo mali broj ljudi Himba populacije zna da čita i piše, tako da je usmeno predanje i dalje centralni deo prenošenja istorije i kulture. Deci se, dok odrastaju, stalno iznova pričaju iste priče. Stariji ljudi prenose svoju mudrost na mladi naraštaj preko ovih priča.

Himba narod se tradicionalno bavi animizmom, tražeći savete i rešenja za probleme od svojih mrtvih predaka. Seoski vrač – sveštenik se u ime porodice obraća precima tražeći rešenje i pomoć, ozdravljenje od bolesti i vođstvo u svakodnevnim aktivnostima.

U njihovom doživljaju sveta ne postoji pojam greha kakav imaju hrišćani. Oni nemaju doktrine ili načela vezana za verske obrede. Zbog toga je širenje evanđeoske poruke Himba narodu prilično otežano.

U crkvi protiv svoje volje

Ja sam Kapitango. Živeo sam u severnoj Namibiji među Himbama. Kada mi je bilo 16 godina, prešao sam da živim kod ujaka. On je bio adventista i vodio me je u svoju crkvu. Nisam voleo njegovu religiju i smatrao sam da adventisti ne govore istinu. Ali, pošto se u mojoj kulturi stariji poštuju, išao sam sa njim u crkvu Subotom.

Kasnije sam se vratio u Opuvo, gradić najbliži domu mojih roditelja. Bio sam zadovoljan što sam daleko od ujaka i njegove čudne religije. Međutim, tada je drugi rođak, Tate Suse, došao tu da živi i postao predvodnik male adventističke crkve u gradu.

Pošto sam pomalo znao engleski, ujak Tate me je pozvao da budem prevodilac jednom paru misionara koji je došao da živi i radi među Himbama. Nisam mogao da odbijem jer sam bio mlad, a ujak Tate je bio vrlo poštovan među starešinama. Tako sam upoznao Gideona i Pem Pitsersen.

Odmah su mi se svideli. Bio sam njihov prevodilac na predavanjima u crkvi, u grupama za proučavanje Biblije, na subotnim bogoslužjenjima. Pomagao sam im da nauče herero, lokalni jezik. Dok sam radio sa Pitsersenovima, naučio sam šta i zašto adventisti veruju. Godinu dana kasnije tražio sam da budem kršten i pridružio se adventističkoj crkvi.

Kako sam duhovno rastao, postao sam pastor laik u maloj adventističkoj crkvi u Opuvou. Tada su me crkvene vođe u Namibiji pozvale da se pripremam za pastorsku službu i studiram teologiju na univerzitetu »Rusangu« u Zambiji. Zbog posla i moje porodice, studirao sam tri meseca godišnje, a zatim se vraćao kući da radim i studiram sam. Uskoro ću diplomirati i postati prvi potpuno obučeni domorodački adventistički pastor među Himba narodom.

Pričati stare priče na novi način

Dok smo radili sa Himbama, shvatili smo da nisu uspevali da zapamte biblijske priče koje su čuli. Postalo nam je jasno da to nije zbog samih priča već zbog zapadnjačkog načina pripovedanja. Oni nisu imali pojam o grehu. Morali smo da im objasnimo greh kroz priču o padu Lucifera. Pošto Himbe ne poznaju pojam anđela, objasnili smo im da su to zapravo Božji glasnici. Nismo mogli samo da izrecitujemo neki biblijski tekst i očekujemo da ljudi to zapamte. Morali smo da pronađemo način da im iznova pričamo priče, čak i kad nismo fizički prisutni.

Nakon više meseci molitava, Bog nam je otkrio način: preko MP3 plejera na solarni pogon. Sastavili smo skripte sa prepričanim biblijskim pričama i zamolili jednog Himba hrišćanina da ih snimi na MP3 plejere. Zatim smo ih podelili seoskim plemenskim vođama u našoj oblasti.

Svidelo im se! Zato sad pripremapo nove priče koje možemo da snimimo. Ljudi mogu da ih slušaju kad god to zažele – u porodičnom krugu sa decom, ili u širem krugu sa rođacima i prijateljima.

Bog ima različite načine da dopre do ljudi. Bilo je potrebno više godina i mnogo neuspelih pokušaja da bi se pronašao način da se dopre do Himba naroda. Danas, oni odgovaraju na Božje pozive upućene preko priča koje su u stanju da razumeju. Bog im se danas obraća himba jezikom.

I vi možete dosegnuti Himbe u Božje ime. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiće snimanje biblijskih priča na himba jeziku i nabavku novih PM3 plejera za sva plemenska naselja u severnom delu Namibije. Od srca vam hvala što širite Božju ljubav među Himbama.

Dodatne informacije

- Himbe žive u severnom delu Namibije. Većina živi na tradicionalan način, gajeći ovce i koze, uzgajajući kukuruz i povrće u svojim malim baštama.
- Adventistički misionarski DVD sadrži više informacija o životu Himba naroda i o načinu na koji otkrivaju Isusa. Posavetujte se sa svojim vođom subotne škole ili skinite DVD sa adventističkog misionarskog veb-sajta.

18. avgust 2012.

Namibija

Od svete vatre do Svetog Duha

Ja sam Untag. Rođen sam u Himba porodici u severoistočnoj Namibiji. Himba narod uglavnom živi na isti način kao i njihovi preci.

Živimo u porodičnom krugu, u kolibama od blata. Deca donose vodu sa izvora izvan našeg naselja. Stariji dečaci čuvaju stoku. U malim baštama uzgajamo povrće, kukuruz, tikve, šećernu trsku, lubenice, pasulj. Krave nam daju mleko, a koze i ovce meso. Od svojih najranijih dana, posmatrao sam dedu, najstarijeg čoveka u porodici, kako svakog jutra i večeri odlazi da nadgleda »svetu vatru«. Tamo on razgovara sa našim precima. Mi verujemo da nas oni čuju i da nam pomažu. Kada smo bolesni, oni nam pomažu da ozdravimo. Ako bi postojao neki problem u porodici, preci bi nam pomogli da ga rešimo. »Sveta vatra« zauzima značajno mesto u našem svakodnevnom životu.

Izvan uticaja

Živimo tri sata udaljeni od najbližeg malog grada, ali smo ipak na neki način pod uticajem spoljašnjeg sveta. Jednog dana, jedan čovek je posetio naše selo i pričao nam o nekome ko se zove Isus. Slušao

sam te priče jer su mi bile zanimljive, iako su bile mnogo drugačije od onih koje sam naučio u svojoj porodici. Taj čovek je rekao da možemo da se molimo Isusu, da će nas on čuti i odgovoriti nam, i pomoći nam da rešimo svoje probleme. Ali, ako je tako, zašto deda sedi pored vatre i razgovara sa našim precima? Bio sam zbunjen. Još uvek sam bio dete i sve mi je to bilo tako novo. Kada je čovek prestao da dolazi, zaboravio sam na Isusa.

Vlasti su osnovale školu u našoj oblasti. Ranije nikada nismo išli u školu. Ja sam bio željan da naučim da čitam i računam. Učili smo i engleski jezik. To mi se svidelo, želeo sam da učim i saznajem što više. Kada mi je bilo 17 godina, jedna žena je došla u selo i tražila od nas Himba dečaka da joj skupljamo gusenice. Rekla je da će nam platiti. Znali smo da su gusenice delikates u nekim delovima naše zemlje i da ljudi dobro plaćaju za njih. Dogovorili smo se da skupljamo gusenice sa mopan drveća, gde su se nalazila njihova legla. To je bilo kao da smo brali trešnje. Žena nam je za gusenice platila alkoholom. Svakog dana nakon škole, skupljali smo gusenice i davali ih ženi. A onda smo se opijali. Od tada pijem alkohol kad god mogu da ga nabavim.

Misionar

Kasnije sam saznao da je jedan misionar iz Amerike došao u mali grad blizu našeg naselja. Čim sam čuo da moji prijatelji pričaju o njemu, otišao sam da ga potražim. Nadao sam se da ću moći s njim da vežbam svoj engleski. Tako sam upoznao Čarlija.

Ubrzo smo se sprijateljili. On me je naučio mnogim novim rečima iz engleskog, a ja sam njemu pomagao da nauči herero, jezik Himba naroda. Čarli je postavljao mnoga pitanja o našem narodu i kulturi, a ja sam se trudio da mu odgovorim najbolje što sam umeo.

Zatim me je pozvao da prisustvujem službi u crkvi i ja sam pristao. Tu sam čuo mnoge priče o Bogu i Bibliji. To me je podsetilo na priče koje sam mnogo godina ranije slušao ispod mopan drveta u svom selu. Kako sam saznavao sve više o Bogu i Isusu, shvatio sam da moji preci nisu bili ti koji su rešavali probleme moje porodice. Odlučio sam da ću pokušati da se molim Čarlijevom Bogu.

Posećivao sam bogoslužjenja, čitao Bibliju koju mi je Čarli dao i molio se sa njim. Oko godinu dana kasnije predao sam svoje srce

Bogu. Borba sa alkoholom trajala je malo duže, ali nakon upornih molitava, Bog me je oslobodio te zavisnosti i više nikada nisam pio.

Novi život i novi posao

Ja delim svoju veru sa svojom porodicom. Govorim svojim roditeljima, braći, sestrama i baki o Božjoj ljubavi. Jedan od moje braće priprema se za krštenje. Trudim se da Božja poruka dospe i do mladih ljudi u selu.

Dobio sam divan posao. Pomažem u snimanju biblijskih priča na himba jeziku. Većina Himba naroda je nepismena, tako da pripremamo dramatizovane biblijske priče i snimamo ih na MP3 plejere kako bi ljudi mogli da ih slušaju kad god to požele. Prevedene su na njihov jezik i ispričane na poseban način koji im pomaže da razumeju Božju poruku ljubavi. Darovi trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiće da Himbe, uz pomoć MP3 plejera, čuju poruku jevanđelja. Hvala vam.

Dodatne informacije

- Mnogi pripadnici Himba naroda ne umeju da čitaju, ni da pišu. Oni svoje priče prenose sa generacije na generaciju u razgovorima koje održavaju u krugu porodice, oko porodične vatre, u toku večeri. Njihova kultura je veoma bogata tradicijama, ali one su potpuno različite od biblijskog pogleda na svet.
- Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja upotrebiće se za pripremanje biblijskih priča na himba jeziku, u skladu sa njihovom kulturom i tradicionalnim načinom podučavanja. Ove priče biće snimljene na MP3 plejere na solarni pogon.
- Za više informacija o Himba narodu i ovom specijalnom projektu pogledajte adventistički misionarski DVD.

25. avgust 2012.

Zambija

Improvizovana škola

Današnja priča govori o istoriji adventističkog delovanja u Zambiji. Kada su misionar Anderson, njegova supruga i nekoliko drugih ljudi pošli u Zambiju, nisu putovali avionom, ni automobilom. Vozili su se u kolima koja su vukli snažni volovi. Nakon mnogo dana truckanja preko džombastih, prašnjavih puteva, kola su se konačno zaustavila na zemlji koju je lokalni poglavica dao Adventističkoj crkvi da tu osnuje školu za domorodačku decu. Dok je gospođa Anderson skupljala drva da založi peć i spremi večeru, njen suprug je krenuo da razgleda imanje. Pogledom je tražio mesto koje bi bilo pogodno za izgradnju škole. Toliko toga je trebalo uraditi. Najpre je morao da nauči jezik kako bi mogao da komunicira sa ljudima, a zatim da pronade pomoćnike koji će mu pomoći da seče drva i počne sa izgradnjom škole. Osim toga, želeo je i da nauči kako ljudi tamo uzgajaju stoku i vode farme, da bi osnovao školsku farmu. Ako bude naporno radio, moći će da otvori školu za 2 godine – mislio je.

Neočekivani početak

Međutim, istog dana, jedan dečak je prišao Andersonu i rekao: »Učitelju, došao sam da učim u vašoj školi«. Jedan od pomoćnih radnika preveo je Andersonu dečakove reči. »Škola!« – uzviknuo je Anderson. »Pa, mi još uvek nemamo školu.« »Ali, zar vi niste učitelj?« – upitao je dečak. Anderson je potvrdno klimnuo glavom. »Onda me učite!«

Dečak se nije odvajao od njega, pratio ga je u stopu do kola gde je gospođa Anderson pripremala večeru. »Ovaj dečak želi da ide u školu« – rekao je Anderson svojoj supruzi. »Neće da se vrati kući.«

Nova škola

»Da li je Isus ikoga vratio kući?« – upitala je gospođa Anderson. Njen suprug je razumeo poruku. Ovaj dečak je želeo da uči iako Anderson još uvek nije imao knjige, školu, pa čak ni najmanje znanje

lokalnog jezika. Jedino što je imao bilo je nekoliko listova hartije i nešto olovaka. Sledećeg dana još četvorica drugih dečaka došla su tražeći da uče. I tako, neočekivano, otpočeo je rad nove škole.

Anderson je zadužio dečake da rade u bašti i pripremaju teren za izgradnju škole. Posle napornog radnog dana, dečaci i njihov učitelj seli bi oko vatre da uče. Reč po reč, Anderson je, razgovarajući sa njima, naučio lokalni čitonga jezik. Zapisivao je glas po glas. Zatim je glasove ispisao na tabli i učio dečake da ih zapisuju i izgovaraju.

Anderson je uskoro bio u stanju da složi jednostavnu biblijsku priču i prenese je svojim učenicima na njihovom jeziku. Oni su, s druge strane, učili slova kako bi mogli da pišu na svom maternjem jeziku.

Došlo je još dece i škola je rasla. Mesec dana kasnije, škola je imala četrdesetoro polaznika među kojima je bilo i nekoliko devojčica.

U toku prve godine, Anderson je zapisao osnovne biblijske istine na čitonga jeziku, učeći decu biblijskim pričama. Kada su dobili prvu knjigu na svom jeziku, počeli su da uče tekstove napamet. Bili su toliko željni novih saznanja!

Osim što su učila, deca su i dalje, zajedno sa Andersonom, radila na izgradnji školskih zgrada i farme. Posadili su razno povrće i kukuruz koji su nazvali »meli«. Pomagali su u izgradnji prve spavaonice koja je imala zidove od drveta obložene blatom, zemljani pod i krov od šipražja. Izgradili su trpezariju, učionicu i crkvu. Od ostataka drvene građe i kutija koje je Anderson sačuvao od puta, napravio je sto. Deca su noću spavala na travom obloženom podu spavaonice.

Nedostatak prostora

Međutim, u spavaonici uskoro više nije bilo mesta za sve koji su dolazili u školu. Jedne Subote nakon bogoslužjenja, direktor škole je zatekao petoricu dečaka kako sede na pragu njegove kuće. Znao je da žele da uče u njegovoj školi, ali više nije bilo mesta. Međutim, kada je čuo da su pešačili 240 kilometara da bi došli do nove škole, nemoćno je raširio ruke.

»Šta da radimo?« – pitao je Anderson Dedžu, svog afričkog pomoćnika i učitelja. »U spavaonici više nema mesta na podu! Približava se sezona kiša, a krov od slame nije sigurna zaštita. Ne možemo više da primamo nove učenike.«

Dedža je malo razmislio i rekao: »Učitelju, na podu više nema mesta, ali sto je slobodan«. I tako je, narednih pet meseci, školski sto služio za obedovanje, učenje i spavanje.

Čudo milosti

Deca su brzo učila. Priče o Božjoj ljubavi ispunjavale su njihova srca radošću. Dejvid Livingston, poznati afrički misionar, jednom prilikom je rekao da, ako se srca ljudi iz Bitonga plemena ikada obrate, biće to pravo čudo Božje blagodati. A to se upravo dogodilo! Deca iz Bitonga plemena potpuno su se obratila dok su učila u maloj školi od drveta i blata u čijoj izgradnji su i sama učestvovala. Ta deca željna znanja bila su prvi učenici misionarske škole »Rusangu« koja i dan danas podučava decu o Božjoj ljubavi.

Dodatne informacije

- Adventistička škola »Rusangu« još uvek postoji. Sa svojim učiteljima i dalje uči decu o Isusu. Originalna zgrada od drveta, blata i slame zamenjena je novom zgradom sa zidovima od cementa i krovom od metala.
- Na istom imanju nalazi se i zgrada velike srednje škole i zgrada adventističkog univerziteta »Rusangu«, koji je pre tri godine dobio sredstva od darova trinaeste Subote. Tom prilikom su izgrađene i opremljene univerzitetske učionice i studentska biblioteka. Hvala vam što pomažete da deca u Africi rastu u poznanju Gospoda Isusa.

1. septembar 2012.

Južna Afrika

Sila molitve

»Ništa me tako ne navodi na poniznu molitvu kao vera koju pokazuju moji učenici« – kaže Kejti Džulijus, učiteljica u adven-

tističkoj školi »Riversajd«, u Kejptaunu, u Južnoafričkoj Republici. Ona veruje da svaka kriza predstavlja priliku da ljude uputi na Isusa.

U školi »Riversajd« molitva je nešto najprirodnije, kao disanje. Molitva ujedinjuje učenike i učitelje, dajući im sigurnost da se Bog brine o svakom aspektu njihovog života. Kada se mračan oblak nadvije nad nekim učenicom ili njegovom porodicom, molitva postaje utočište i sredstvo pobjede.

Ukradeni mobilni telefon

»Učiteljice« – počeo je Dajl drhtavim glasom. »Nestao mi je mobilni telefon. Ostavio sam ga zajedno sa oćecom dok sam se presvlaćio za čas fizičkog. Posle sam primetio da je nestao.« Gospođa Džulijus je klimnula glavom. »Molićemo se da ga pronađeš« – kazala je pred celim razredom.

Celog dana je podsećala učenike da se mole za nestali telefon, ali kada se školski dan završio, telefon još uvek nije bio pronađen. Deca su napustila učionice i uputila se prema dvorištu. Gospođa Džulijus se pripremala da Dajlovim roditeljima saopšti da je njihovom sinu nestao telefon.

Tada je na hodniku začula neko komešanje koje joj je privuklo pažnju. Dva dečaka su stajala na stepeništu sa tužnim izrazom na licu. Suze su tekle niz obraze jednog od njih. »Učiteljice,« rekao je, »evo Dajlovog telefona«. Stavio je telefon na obližnji sto i odmakao se. »Moja porodica prolazi kroz teške trenutke« – kazao je tiho. »Kad sam video da je Dajl ostavio svoj telefon, pomislio sam da ga uzmem i prodam, a da novac dam roditeljima. Ali kad ste nas vi pozvali da se molimo za telefon, Sveti Duh mi se obratio i shvatio sam da je to bilo pogrešno. Osećam se veoma loše!« Gospođa Džulijus je uzdahnula sa olakšanjem. »Žao mi je što si uzeo tuđi telefon, ali mi je drago što si poslušao Svetog Duha i svoju savest«. Pomolila se sa dećacima, otpratila ih do kancelarije direktora, a zatim brzo otišla da pronađe Dajla. »Bog se obratio momcima koji su uzeli tvoj telefon« – kazala je. »Poslušali su Njegov glas i vratili ti ga. Direktor će zvati njihove roditelje. Da li želiš da ih tužiš?«

»Ne,« odgovorio je Dajl. »Dovoljno je što su mi vratili telefon. Opraštam im.«

Izgubljene naočare

Veronika je polako koračala prema svojoj učionici dok su se suze slivale niz njeno lice. Njena najbolja drugarica išla je iza nje, a ostali učenici su trčali sa svih strana da ne bi zakasnili na svoje časove. Veronika je igrala košarku za vreme odmora. Skinula je svoje naočare i ostavila ih na sigurno mesto. Međutim, kada se odmor završio, nije mogla da ih pronađe. Klekla je i počela da ih traži pipajući po zemlji. Njena najbolja drugarica požurivala je da se brzo vrati u učionicu i ispriča učiteljici šta se dogodilo.

Učiteljica je pažljivo saslušala Veroniku, a zatim se obratila razredu: »Pomolimo se da nam Bog pomogne da nađemo Veronikine naočare«. Nakon molitve, poslala je nekoliko đaka da ih potraže. »Budite oprezni, pažljivo hodajte da ih slučajno ne nagazite« – upozorila ih je. Deca su svuda po dvorištu tražila naočare koje su nestale, dok je Veronika čekala u učionici. Plakala je i učiteljica je ponovo pozvala decu da se zajedno pomole. Dvadeset minuta kasnije, učenici su se vratili, ali bez naočara.

Čas je nastavljen, ali su svi bili tužni, jer Veronika nije mogla da čita bez svojih naočara.

Otkriće na odmoru

Počeo je sledeći odmor i deca su izašla u dvorište da se igraju. Nekoliko minuta kasnije tri devojčice su dotrčale do učiteljice. »Pronašle smo Veronikine naočare!« – uzviknule su sve tri u glas. »Klekle smo da se pomolimo da nam Bog pokaže gde da ih tražimo. Krenule smo malo dalje od školske zgrade, prema terenu za fudbal, a onda smo zapazile da nešto svetluca u travi. Bile su to Veronikine naočare.« Devojčica je pružila naočare učiteljici.

»Bile su blizu terena za fudbal?« – upitala je učiteljica iznenađeno. »To nije ni blizu mesta na kome se vi igrate.« Nasmejala se i dodala: »Gospod je odgovorio na naše molitve!« Učiteljica je obrisala prljavštinu sa naočara i dodala ih Veroniki. Zatim su se učenici još jednom zajedno pomolili, ovog puta da zahvale Bogu što je čuvao naočare njihove drugarice i što im je pomogao da ih pronađu. Veronikini roditelji nisu adventisti. Ali, kada su čuli kako je Bog

uslišio molitvu da naočare njihove ćerke budu pronađene, njihova vera je ojačala. Uverili su se da Bog zaista odgovara na molitve.

U adventističkoj školi »Riversajd« neophodno je zameniti stare novim blokom učionica koje su bezbednije i odgovaraju vladinim standardima. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će da ova škola i dalje bude otvorena, i da još mnoge porodice dožive Božje neverovatne odgovore na molitvu.

Dodatne informacije

- Južnoafrička Republika je najjužnija zemlja afričkog kontinenta. U njoj živi više od 50 miliona ljudi.
- U ovoj zemlji zastupljene su različite kulture i jezici. Engleski i afrikanski jezici koje su u Južnu Afriku doneli Holanđani pre 350 godina. Osim ova dva, još devet drugih jezika predstavlja zvanične jezike te zemlje.
- Skoro 80% stanovnika Južnoafričke Republike su afričkog domorodačkog porekla. Među njima se izdvajaju dve najveće grupe, a to su Ksoza i Zulu. Većina učenika adventističke škole »Riversajd« služe se ksoza ili zulu jezikom.

8. septembar 2012.

Južna Afrika

Sizifina nova škola

Zovem se Sizifa. Nedavno sam se upisala u novu školu – adventističku školu »Riversajd« u Kejptaunu, u Južnoafričkoj republici. Prvog dana bila sam veoma nervozna ne znajući šta da očekujem.

Ranije sam pohađala državnu školu u drugom gradu. U toj školi starija deca su maltretirala mlađu i ponekad im krala užinu. Izgledalo je kao da učitelji ne primećuju takve pojave, ili da ih nije briga. Mrzela

sam tu školu. Pitala sam se da li je i moja nova škola takva. Da li će i u njoj biti nasilnika? Da li će me ostala deca zadirkivati zato što sam nova? Da li ću moći da savladam gradivo koje su prešli? Uzdisala sam razmišljajući o tim pitanjima dok sam otvarala vrata učionice.

Dan pun iznenađenja

Učiteljica me je blago osmotrila sa svog stola i nasmešila se. »Deco, pridružiće nam se jedna nova učenica« – rekla je. Predstavila me je, a ja sam pokušala da se osmehnem. Na moje iznenađenje, ostali učenici su mi uzvratili osmehom! Pronašla sam svoju klupu i smestila stvari. Tada je učiteljica rekla da je vreme za veronauku. Svi su ustali i krenuli prema vratima. Šta se dešava, pitala sam se. Gde svi idu? Učiteljica me je pozvala pokretom glave i ja sam krenula napolje sa ostalima, preko parkinga u crkvu. Nisam znala zašto idemo tamo i šta će se dalje dešavati. Bilo mi je lakše kada mi je jedna devojčica rekla da sednem pored nje. Pevali smo, molili se i slušali učitelja kako iznosi biblijsku pouku. Bilo je lepo!

Jutro je brzo prošlo i uskoro je bilo vreme za ručak. Ponovo sam oklevala, pitajući se da li ću morati da jedem sama? »Sizifa, dođi i ručaj sa nama« – rekla je jedna od devojčica. Uzela sam svoj ručak i krenula prema njima. Ova škola je izgleda sjajna!

Novi život sa Bogom

Dani su prolazili. Zaista sam uživala u novoj školi. Posebno mi je bilo drago što mi je neko uvek pomagao kada sam imala neki problem ili mi je zatrebala pomoć na času.

Nikada ranije nisam proučavala Bibliju tako da mi je sve to bilo strano, ali novi prijatelji su mi pomagali kad god mi je bilo potrebno. Što sam više slušala o Bogu i njegovom narodu, to sam više želela da saznam. Počela sam svakodnevno da čitam svoju Bibliju i da se molim. Nedugo zatim, odlučila sam da sledim Isusa. Moja majka je primetila promene u mom životu i rekla da joj je zaista drago što idem u školu »Riversajd«. I meni je bilo drago zbog toga.

Deliti radost i tugu

A onda je moja majka dobila blizance, dečaka i devojčicu. Mnogo sam ih volela i uživala sam da pomažem mami oko njih. Ali, kada su imali tri meseca oboje su se teško razboleli. Dobili su groznicu i imali

problema sa disanjem. Moji roditelji su žurno odveli bebe u bolnicu, a ja sam se molila kao nikada ranije.

Bilo mi je teško da se skoncentrišem na času i učiteljica je to primetila. Kada sam joj rekla da su blizanci bolesni, ceo razred je ustao da se moli za njih. Molitve su odagnale moj strah i ponovo sam mogla da se usredsredim na školu. Nakon dve sedmice provedene u bolnici, blizanci su se vratili kući. Za vreme školskog raspusta otišla sam da posetim svoju baku koja živi nekoliko sati daleko od nas. Jednog dana baka je primila telefonski poziv. Okrenula se prema meni i rekla da je moj mali brat umro. Bila sam užasno potresena i nisam mogla da poverujem u to. Potrčala sam prema telefonu i nazvala oca. »Istina je« – rekao je. »Tvoj brat je umro.«

Danima sam plakala. Nisam mogla da jedem i nisam želela da pričam. »Zašto se ovo dogodilo?« – povikala sam prema Bogu.

Kada sam se vratila kući, mama mi je rekla da Bog nije taj koji je učinio da moj brat umre, da je On tužan isto kao i mi, i da će nam pomoći da izvučemo nešto dobro iz cele te tužne situacije. Verovala sam joj, ali srce me je i dalje bolelo. Imala sam mnogo pitanja.

Kada sam se vratila u školu, drugovi su me tešili i molili se za mene. Sigurna sam da su njihove molitve doprinele da moja vera ojača. Zaista sam zahvalna što idem u školu kao što je »Riversajd«, u kojoj možemo da delimo svoje radosti i tuge. Ne znam gde bih bila da nemam divne hrišćanske prijatelje koji se mole za mene i teše me.

Pomoći da se stvari poprave

Adventistička škola »Riversajd« unela je veliku promenu u moj život. Ali, školi je neophodna pomoć. Potrebne su joj nove učionice, a školarina koja se naplaćuje od roditelja nije dovoljna da pokrije tako velike troškove. Zaista mi je drago što će deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiti da uslovi u ovoj školi budu bolji. Hvala vam što delite naš teret i pokazujete da smo svi deo Božje porodice pune ljubavi.

Dodatne informacije

- Adventistička škola »Riversajd« nalazi se u Kejptaunu, velikom gradu u Južnoafričkoj Republici. Učenici poha-

đaju ovu školu da bi naučili engleski jezik i mogli da imaju svetliju budućnost.

- Mnogi učenici dolaze iz neadventističkih porodica. U školi »Riversajd« upoznaju Isusa kao svog posebnog Prijatelja i Spasitelja.
- Vlasti su naložile školskoj upravi da zameni stari blok učionica novim, ako želi da i dalje ima dozvolu za rad. Deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiće da se izgradi i opremi novi školski blok sa učionicama.

15. septembar 2012.

Južna Afrika

Otkrivanje Božjih puteva

Živim u jednom gradu na severoistoku Južnoafričke Republike. Celog svog života išla sam u crkvu i nedeljnu školu, ali kada se veliki šator pojavio na jednom mestu u našem gradu, moj život se zauvek promenio.

»Gle, On dolazi«

Poster su najavljivali sastanke pod šatorom rečima »Gle, On dolazi ponovo!« *Ko dolazi ponovo?* – pitala sam se. Neki ljudi su govorili da ove sastanke sponzoriju satanisti, tako da sam se plašila da odem tamo.

Onda sam čula neku ženu kako kaže: »Večeras će se govoriti o drugom Hristovom dolasku«. To mi je privuklo pažnju. *Isus je već bio ovde kao beba*, pomislila sam. *Zbog čega bi ponovo došao?* Nikada ranije nisam čula tako nešto. *Da li su to hrišćanski sastanci?* – pitala sam se.

Radoznalost je pobedila strah. Te večeri oprezno sam prišla šatoru. Želela sam da saznam o čemu će biti reči, ali sam se plašila da uđem unutra. *Ako budu govorili nešto mnogo strašno*, mislila sam, *mogu uvek da odem.*

»Dobro večer« – pozdravio me je jedan čovek pružajući mi Bibliju. Uzela sam je i sela na plastičnu stolicu u šatoru. *Ovi ljudi ne deluju zastrašujuće*, pomislila sam čekajući da predavanje počne. Prelistavala sam Bibliju koju mi je čovek dao. Imala sam kod kuće Stari zavet, ali nikada nisam držala u rukama celu Bibliju.

Otkrivanje biblijske istine

Govornik je ustao i počeo svoje izlaganje. Pokazivao je slajdove da bi ilustrovao svoje predavanje i biblijske tekstove koje je navodio. Citirao je toliko biblijskih tekstova, da sam počela da se pitam da li je ono što sam čula o ovim predavanjima bila obična laž. *Satanisti ne bi citirali stihove iz Biblije* – mislila sam. Svaki biblijski stih u potpunosti je podržavao ono o čemu je čovek govorio. Bila sam sve više ubeđena da on iznosi potpunu istinu. Na kraju sastanka shvatila sam da sam pronašla nešto dragoceno. U mojoj crkvi retko koristimo Bibliju, a ovaj govornik je koristio Bibliju za svaku tačku svog izlaganja. Želela sam da saznam više. Božja reč me je dovodila nazad na ovo mesto svake večeri, sve do kraja serije predavanja. Naučila sam tako mnogo o Bogu i shvatila da ga zapravo nisam mnogo ni poznavala pre ovih susreta. Pred kraj serije, rekla sam govorniku: »Naučila sam toliko mnogo o Isusu za vreme ovih predavanja. Osećam da sam ga slabo poznavala ranije. Kako mogu predati svoj život Bogu? Kako mogu da dođem u kontakt sa vašom crkvom? Pastor me je pozvao u poseban razred sastavljen od ljudi koji su želeli da saznaju više o Bogu i adventističkom verovanju. Rado sam se pridružila ovom razredu i počela da se pripremam za krštenje.

Stajati za svoju veru

Moji roditelji su saznali da sam išla na predavanja pod šatorom, ali mi nisu ništa rekli. Pretpostavili su da ću zaboraviti na te adventiste čim se serija predavanja završi. Ali, kada su saznali da planiram da proučavam Bibliju i da postanem adventista, nisu baš bili srećni. Zapravo, izgleda da su mnogi u gradu bili nesrećni kad su saznali da tridesetoro ljudi žele da postanu adventisti. Pastori i crkvene vođe u našem gradu pokušali su da nas odvrate od namere da se pridružimo adventističkoj crkvi. Čak su održali i javna predavanja u pokušaju da nas obeshrabre. Neki ljudi su popustili pod pritiskom i vratili se u svoje matične crkve. Ali, ja sam bila

odlučna. Želela sam da sledim Boga. Kada se svo to uzbuđenje stišalo, još više ljudi je zatražilo da postanu adventisti.

Na kraju je kršteno četrdesetoro ljudi i oni su postali prvi vernici adventističke crkve u mom mestu. Pioniri Globalne misije koji su ostali u našem gradu nakon serije predavanja, podučavali su nas na koji način da najbolje svedočimo drugima o Božjoj istini i ljubavi. Išli smo od vrata do vrata, razgovarali i molili se sa ljudima.

Unaprediti rast crkve

Danas je broj naših vernika udvostručen, a dolazi i mnoštvo posetilaca i dece. Okupljamo se u iznajmljenoj hali, ali nemamo dovoljno mesta za sve ljude koji žele da dođu, a naročito za decu. Oni se okupljaju izvan hale, u dvorištu ispod drveta. Molili smo se i naporno radili da bismo podigli crkvu u našem gradu. Međutim, živimo u siromašnom okruženju gde je nezaposlenost velika, a plate male. Mnogi ljudi su poljoprivrednici, farmeri, koji obrađuju zemlju zarađujući jedva dovoljno da prehrane svoju porodicu. Gradnja crkve nam je izgledala kao preveliki izazov. Zamislite samo našu radost kada smo saznali da će nam deo darova trinaeste Subote ovog tromesečja omogućiti da sagradimo svoju jednostavnu crkvu! Želimo da deca imaju svoju prostoriju u kojoj će moći da se upoznaju sa Božjom ljubavlju, da napreduju u veri i jednog dana postanu stubovi naše crkve. Hvala vam što nam pomažete da svedočimo o Božjoj ljubavi u ovom delu Južnoafričke Republike.

Dodatne informacije

- Ingavuma je grad na severoistoku Južnoafričke Republike. Nalazi se na granici sa Svazilendom i Mozambikom.
- Većina ljudi se bavi poljoprivredom. Uzgajaju paradajz, krompir i kukuruz. Imaju i nešto malo stoke. Većina ima jedva dovoljno da prehrani svoju porodicu. To nisu bogati ljudi.
- Sida je veliki zdravstveni problem u regionu Ingavume. Svaka treća osoba je ili obolela, ili je prenosilac ove bolesti.

22. septembar 2012.

Ingvavuma, Južna Afrika

Bogoslužjenje pod drvetom

Staro drvo stoji na uglu imanja pored puta. Kora mu je oljuštena zbog dugogodišnje izloženosti suncu, kiši i mnogim radoznalim rukama. Zemlja oko drveta je utabana mnogobrojnim otiscima nogu, a njegovi korenovi su glatki i udubljeni i služe kao sedišta i naslon razdraganoj deci i starijim osobama. Ali, njegovo stablo je čvrsto, a grane pružaju prijatan hlad onima koji sede pod njim. Ovo drvo je posebno – ono predstavlja mesto dečijeg subotnog bogoslužjenja. Oni upravo na tom mestu pevaju pesme Isusu i slušaju pouke i biblijske priče. To drvo predstavlja njihov subotnoškolski razred.

Nema crkve u Ingvavumi

Rastuća grupa vernika u gradu Ingvavuma na severoistoku Južnoafričke Republike svoja bogoslužjenja održava u javnoj dvorani. Kako u dvorani ne postoji posebno mesto na kome bi deca nesmetano održavala svoja bogoslužjenja, oni se okupljaju ispod velikog drveta u dvorištu. Kad pada kiša, deca se sklanjaju u dvoranu zajedno sa odraslima. Vernici crkve dele istu gradsku dvoranu sa drugim grupama. Jednog dana tu se okupljaju žene koje se bave ručnim radovima, drugog dana zasedaju gradske vlasti i raspravljaju o pitanjima značajnim za njihov grad.

Subotom ujutru, nekoliko vernika crkve priprema dvoranu za bogoslužjenje. Nameštaju stolice i katedru za govornika, kao i sto za učesnike bogoslužjenja. Ubrzo nakon toga, okupljaju se vernici pevajući o Hristu dok pristizu. Nemaju klavirsku pratnju, ali se snažna melodija, koju izvodi mnoštvo prelepkih glasova, razleže kroz prozore dvorane pozivajući i druge da požure na subotno bogoslužjenje.

Vreme za bogoslužjenje

Za to vreme deca sede pod drvetom nekoliko metara udaljenim od ulaska u dvoranu. Njihovi umiljati glasovi uzdižu se u radosnoj pesmi hvale. A onda dečiji učitelj postavlja pitanje: »Ko može da

ponovi glavni biblijski stih od prošle sedmice?» Podižući ruke sa velikom željom i nestrpljenjem, pokazuju učiteljici da znaju odgovor na pitanje. A zatim jedno za drugim recituju traženi biblijski tekst.

Posle toga je vreme za priču. Deca prilaze bliže da bi videla sliku koju učiteljica drži u ruci dok im priča. Kada postavlja pitanja u vezi sa pričom koju su upravo čuli, deca žurno dižu ruke da odgovore. Pošto završi sa izlaganjem vezanim za priču, učiteljica izrecituje biblijski tekst na koji se priča odnosi. Današnji biblijski tekst nalazi se u Filibljanima 4:19: »A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svojemu u slavi, u Hristu Isusu«. Zatim deca nekoliko puta ponavljaju stih sa učiteljicom.

»Ko mi može reći o čemu govori ovaj stih?« – pita učiteljica.

»To znači da kad god smo u nevolji, možemo od Boga tražiti pomoć. Ako nam treba hrana, Bog će nam je dati« – odgovara jedna devojčica tihim glasom.

»To znači da ne moramo da se brinemo za ono što nemamo, jer Isus to zna i daće nam ono što nam treba« – kaže jedan dečak.

»Sve su to tačni odgovori« – potvrđuje učiteljica. »Bog zna sve naše potrebe i ispuniće ih, kao što daje travu našoj stoci, ili sunce i kišu da bi rodili pirinač i povrće koji su nam potrebni za jelo. On vidi naše potrebe i obezbediće sve što nam treba«.

Posebno mesto

»Ponekad Bog odgovara na naše potrebe tako što šalje druge ljude da nam pomognu« – nastavlja učiteljica. »Ovog tromesečja su ljudi iz celog sveta poslali pomoć da se izgradi crkva ovde u Ingvavumi. Bog je čuo naše molitve za novu crkvenu zgradu koja će služiti samo za slavljenje Boga kako bi još mnogi ljudi iz našeg grada mogli doći i upoznati Ga.«

»Bog nam je omogućio da pronađemo odgovarajuće mesto, a sada kupujemo cigle da bi otpočneli sa gradnjom crkve. Biće nam potrebno dosta vremena da je dovršimo, ali ljudi iz celog sveta nam daju svoje darove trinaeste Subote u želji da nam pomognu da i mi imamo mesto na kome ćemo održavati bogoslužjenja. Deca iz celog sveta daju svoje darove da bismo mogli imati odvojenu prostoriju za dečiju Subotnu školu.« Dok govori o tome, učiteljicine oči sijaju. »Kada budemo imali posebnu prostoriju za njih, roditelji će rado

dopuštati svojoj deci da dođu, slušaju priče i uče o Isusu. Pomolimo se da naša crkva bude svetionik našem gradu i društvu.«

Sva deca pognu svoje glave, dok se jedno dete moli. A onda pevaju pesmu radosti, dok daju svoje priloge Isusu.

I dok pripremamo darove koje ćemo priložiti u Subotu, 29. septembra, pomolimo se da naša velikodušnost pomogne vernicima male crkve u Ingvavumi da još mnoge dovedu Hristu.

Dodatne informacije

- Adventistička crkva u Ingvavumi osnovana je pre 12 godina kada je mladi pastor rodom iz ovog grada pozeleo, pod teretom odgovornosti pred Bogom, da se vrati u svoj zavičaj i pomogne da se osnuje crkva.
- Stanovništvo u Ingvavumi većinom se bavi poljoprivredom. Oni nemaju dovoljno sredstava da sami sagrade crkvu ili kupe zgradu.
- Deo darova trinaeste Subote pomoći će da se izgradi crkva i dečiji centar za bogoslužjenje u Ingvavumi.
- Pogledajte adventistički misionarski DVD. Potražite priču Nokvande, priču o deci koja proslavljaju Boga pod drvetom.

29. septembar 2012.

Program trinaeste Subote

Početna pesma	»Neka se tvoje srce slomi «
Pozdravna reč	Vođa Subotne škole
Molitva	
Program	»Izaći u susret potrebama«
Skupljanje darova	
Završna pesma	»Ustani, Božja crkvo «
Završna molitva	

* * *

Učesnici: Voditelj i dva govornika (*govornici ne treba da nauče napamet svoje deonice, ali moraju biti dovoljno upoznati sa materijalom da bi ga verno predstavili*).

Rekviziti: Velika mapa Južnoafričke indijsko – okeanske divizije (Možete skenirati mapu koja se nalazi na poleđini pouke ili je skinuti sa sajta www.AdventistMission.org i prikazati na platnu.)

* * *

Voditelj: Ovog tromesečja naša misija se usredsređuje na ljude koji žive u Južnoafričkoj indijsko – okeanskoj diviziji (JAIOD). Poslušajmo nešto o specifičnim potrebama Crkve u ovoj diviziji.

1. Govornik: Madagaskar leži na istočnoj obali afričkog kontinenta. Više od polovina stanovništva upražnjava tradicionalnu religiju koja se zasniva na obožavanju predaka. Mnogi ljudi nikada nisu čuli za Boga i spasenje na osnovu Hristovih zasluga.

2. Govornik: U glavnom gradu siromaštvo je vidljivo na svakom koraku. Deca često moraju da se brinu sama o sebi dok se roditelji bore da im obezbede najosnovnije potrebe. Oni ne mogu da im priušte školovanje kako bi imali malo više nade u bolje sutra. Današnji darovi pomoći će da se osnuje dom za nezbrinutu decu u kome će najsiromašnija deca moći bezbedno da žive, steknu obrazovanje i nadu u bolji život sa Isusom.

1. Govornik: Srednja adventistička škola na severozapadu Madagaskara opterećena je preko svojih kapaciteta. Mnogi učenici dolaze iz nehrišćanskih porodica, a svake godine nekih 80 učenika biva kršteno kao rezultat uticaja ove škole. Deo današnjih darova pomoći će da se izgradi novi blok učionica kako bi škola mogla da primi još učenika, koji će kroz ovu obrazovnu ustanovu biti upoznati sa Hristom.

2. Govornik: Adventistički univerzitet »Ciršer« u centralnom delu Madagaskara otpočeo je svoj rad kao teološki fakultet, ali je dodavao nove studentske grupe da bi odgovorio na sve veće potrebe mladih adventista. Univerzitetu je neophodna dodatna višenamenska zgrada da bi ostao akreditovan. Deo današnjih darova pomoći će da ovaj univerzitet nastavi da pruža visoki kvalitet obrazovanja.

Voditelj: Namibija leži na jugozapadu Afrike. To je jedna od zemalja sa najsuvljom klimom na svetu. Jedna od svakih 120 osoba je adventista. Međutim, mnogi ljudi iz raznih plemenskih zajednica nikada nisu čuli priču o Božjoj ljubavi iznetu na način koji bi oni mogli da razumeju.

Himba pleme živi na isti način kao i njihovi preci – u kućama od blata, bez struje i tekuće vode. Međutim, i oni treba da upoznaju Isusa. Darovi koje budemo prikupili danas pomoći će im da saznaju da Isus voli i njih.

1. Govornik: Himbe veruju da njihovi preci utiču na njihov svakodnevni život. Mali broj Himba ume da čita i piše, tako da oni svoju istoriju i kulturu prenose usmenim putem. Godinama unazad misionari su pokušavali da osmisle najpristupačnije sredstvo koje bi otključalo njihova srca i približilo poruku Božje ljubavi Himba narodu. Danas jedan tim misionara i lokalnih radnika prepričava biblijske priče na način koji Himbama omogućuje da ih razumeju i odgovore na njih.

Prošle godine su prve biblijske priče prevedene na himba jezik, zatim su snimljene na MP3 plejere na solarni pogon i podeljene plemenskim vođama. Na ovaj način, porodice i svi stanovnici sela mogu čuti Božje priče na svom sopstvenom jeziku, na način koji najbolje razumeju. Ovaj sistem se pokazao kao veoma uspešan i oni sada prvi put slušaju biblijske istine. Deo darova trinaeste Subote pomoći će da se obezbedi veća količina MP3 plejera na solarni pogon, za više od 200 sela i naselja Himba naroda na severu Namibije. Preko ovih plejera Bog se obraća Himba narodu na njihovom jeziku.

Voditelj: Južnoafrička Republika je moderna zemlja sa velikim izazovima. Dok u ostalim zemljama koje čine ovu diviziju u proseku dolazi jedan adventista na 63 osobe, u Južnoafričkoj Republici odnos je: jedan adventista na svakih 513 osoba. U toku su dva projekta koja treba da pomognu da se u ime Božje ljubavi dosegnu određene grupe ljudi.

1. Govornik: Adventistička škola »Riversajd« u Kejptaunu služi svojoj društvenoj zajednici već 80 godina. Većina učenika potiče iz siromašnijih delova grada. Mnogi od njih dolaze u ovu školu sa malim ili nikakvim znanjem engleskog, ali njihovi roditelji žele

da im obezbede obrazovanje na tom jeziku. Većina porodica koje šalju svoju decu u ovu školu nikada ranije nisu bile u kontaktu sa adventistima. Potencijal ovakvog širenja jevanđelja je ogroman. Kao rezultat delovanja ove škole, svake godine se krštava veliki broj učenika i njihovih roditelja. Školi je potrebna obnova, jer jedan deo zgrade, star više od šezdeset godina, ne ispunjava propisane bezbednosne mere. Roditelji svojim sredstvima ne mogu obezbediti izgradnju novog bloka učionica. Deo darova koje ćemo danas prikupiti pomoći će da se stvore bezbedniji i zdraviji uslovi za normalno odvijanje školske nastave.

2. Govornik: Na severoistoku Južnoafričke Republike nalazi se grad Ingavuma. Pre nekoliko godina u tom gradu osnovana je crkva, koja sada ima osamdeset vernika i trideset petoro dece. Crkva se okuplja u jednoj gradskoj dvorani. Međutim, deca svoja bogoslužjenja održavaju pod jednim drvetom u dvorištu zgrade, pored puta. Crkva poseduje zemljište na kome bi trebalo izgraditi jednostavnu crkvenu zgradu, ali vernici nemaju dovoljno sredstava da kupe cigle i ostali materijal. Oni žele da svojoj deci obezbede jednu odvojenu prostoriju u kojoj će moći da održavaju svoju službu Bogu. Deo naših darova pomoći će da se izgradi crkvena zgrada za ovu rastuću skupinu vernika. Adventistička deca iz celog sveta priložiće svoje darove trinaeste Subote za izgradnju dečijeg centra za bogoslužjenje. Zajedno možemo učiniti da ova crkva napreduje i raste, i da izvrši uticaj na svoj grad i okolinu.

Voditelj: Upoznali smo se sa izazovima i mogućnostima sa kojima se susreću ljudi u Južnoafričkoj indijsko – okeanskoj diviziji. Velikodušno priložimo svoje darove danas da bi ljudi u Madagaskaru, Namibiji i Južnoafričkoj Republici mogli još mnogima da objave jevanđelje o Isusu.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnim kulturološkim i istorijskim specifičnostima Madagaskara, Namibije i Južnoafričke Republike obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji.

Onlajn informacije: Adventistički misionarski vebsajt sadrži dodatni materijal za misionarsku prezentaciju. Potražite reči i pesme na herero jeziku, zvaničnom jeziku Himba naroda u Namibiji.

Kao dodatak, potražite dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Posetite sajt: www.AdventistMission.org.

Način za ostvarenje cilja

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misioniska darivanja. Zatražite od vašeg odbora Subotne škole da vam postavi cilj misioniskih darivanja. (Postavite malo viši cilj nego za prošlo tromesečje, podelite sumu sa 14 – 12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu Subotu). Pokažite nedeljni grafikon napretka prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike da misioniski rad crkve širom sveta zavisi od subotnoškolskog misioniskog dara koji se prilaže svake sedmice. Dvanaeste subote izvestite vernike o prikupljenim misioniskim darovima tokom proteklog tromesečja. Ohrabrite ih da udvostruče ili utrostruče svoje normalne misioniske darove za trinaestu Subotu. Na kraju Subotne škole, odmah izvestite vernike o prikupljenim sredstvima. Ova brza povratna informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoje misioniske darove.

Budući projekti trinaeste Subote

Sledećeg tromesečja biće govora o Južnoameričkoj diviziji (JAD). Pripremljeni su posebni projekti koji treba da pomognu crkvama u Brazilu i Peruu.

U prvom tromesečju 2013. godine biće predstavljena Južna pacifička divizija. Naročiti projekti omogućiće rad medicinskih ustanova u izolovanim regionima Papua Nove Gvineje. Osim toga, biće omogućeno štampanje Biblija i dečijih biblijskih pouka za decu u Papua Novoj Gvineji, kao i nabavka audio plejera sa biblijskim pričama za nekoliko ostrvskih zemalja južnog Pacifika.

Južnoafrička indijsko – okeanska divizija	Crkve	Grupe	Broj vernika	Populacija
Bocvana	96	105	31 781	2 065 000
Indijski okean	709	1 119	133 842	24 500 000
Malavi	1 310	1 540	363 167	15 900 000
Mozambik	994	1 598	275 639	23 000 000
Severoistočna Angola	436	469	173 546	7 600 000**
Južnoafrička unija*	1 098	403	127 855	55 000 000
Jugozapadna Angola	601	1 052	222 024	11 400 000**
Zambija	2 023	3 579	747 539	13 882 000
Zimbabve	1 324	2 353	679 849	12 100 000
Sao Tome i Principe	9	34	3 811	180 000
TOTAL	8 600	12 252	2 759 053	165 627 000

*Uključujući Lesoto, Namibiju, Južnoafričku Republiku, Svaziland i nekoliko ostrva.

** Broj stanovnika Angole na osnovu procene UN-a.

Statistika pravljena u junu 2011. godine

Projekti:

- MP3 plejeri sa snimljenim biblijskim pričama na herero jeziku za Himba narod na severu Namibije.
- Blok učionica za adventističku školu »Riversajd« u Kejptaunu, u Južnoafričkoj Republici.
- Višenamenska zgrada za potrebe adventističkog univerziteta »Ciršer« na Madagaskaru.
- Dom za decu (devojčice) bez roditeljskog staranja u Antananarivu, glavnom gradu Madagaskara.
- Blok učionica za školu na istoku Madagaskara.
- Crkvena zgrada za vernike u Ingvavumi, u Južnoafričkoj Republici.
- DEČIJI PROJEKAT: Centar za dečije bogosluženje u Ingvavumi, u Južnoafričkoj Republici.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2012.
Za internu upotrebu